

CHAPLIN –The Musical.

Lørdag d. 30. sept. tog et par af os ned til Ethel Barrymore Theatre på 243 W47th Street for at se musicalen ”Chaplin”.

Ken Billington, det store lysdesigner-ikon på Broadway, som vi havde mødt dagen før, hvor han generøst delte ud af sine erfaringer, havde designet lyset. En speciel opgave for en mand, der er verdensberømt for lyssætninger af spektakulære og farvestrålende musicals. ”Chaplin” skulle holdes i sort/hvid.

Stykket var egentlig nummer 2 på vores liste over, hvad der kunne være spændende at se, nu vi var i NY, men der var udsolgt, og ”når man ikke kan få den man elsker, må man elske den man kan få”.

Under alle omstændigheder kunne det være spændende, at se hvad Ken Billington kunne stille op med sort/hvid.

Lysset var hængt op omkring et tilsyneladende fuldstændig symmetrisk princip, der fungerede godt og effektivt i en stilsikker scenografi. Masser af sidelys, toplys og baglys til at klare det grafiske udtryk, som man kender fra de gamle film og billeder, godt hjulpet af en røg, som fyldte rummet under hele forestillingen. Dertil en fuldstændig overbevisende brug af VL-er i toppen til de lidt mere showagtige indslag.

Med undtagelse af følgespottene, blev der næsten ikke brugt lys fra forhuset. Følgespot-førerne, (der kun bliver bemærket, hvis de laver fejl), fortjener at blive bemærket her for deres musikalitet og præcision. Mon man i USA har en uddannelse for følgespot?

Endelig er der brugen af videoprojektion. Billederne var meddigtende, forklarende og fortællende, fuldstændig efter bogen, som Wendall Harrington om fredagen havde belært os om oppe på Yale. Man følte sig taget på en rejse og ingen af de mange indslag, virkede påklistret. Alt i alt en fuldstændig teknisk perfekt forestilling.

Det kunne have været fint at se forestillingen før vi mødte Billingham. Det havde været et konkret og godt udgangspunkt for en dialog om, hvordan en lysdesigner og en videodesigner finder fælles fodslag.

Historien om Chaplin er ret sentimental, men fyren, der spillede Charlie (Rob McClure), gjorde det fremragende. Personligt har jeg altid holdt af Chaplin for hans integritet og identifikation med samfundets laveste. At han nu er at finde i en musical på Broadway, viklet ind i pengestærke amerikaneres millioner af dollars, for slet ikke at tale om til underholdning for stenrige amerikanere (Der holdt en Rolls Royce Silver Shadow uden for teatrets hovedindgang med motoren tændt) er et underligt paradoks, men ændrer ikke noget ved, at manden var genial.

KPH.